

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 23

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

28 stycznia 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2012/C 23/01	Zatwierdzenie pomocy państwa zgodnie z art. 107 i 108 TFUE – Sprawy, w których Komisja nie wnosi zastrzeżeń ⁽¹⁾	1
2012/C 23/02	Zatwierdzenie pomocy państwa zgodnie z art. 107 i 108 TFUE – Sprawy, w których Komisja nie wnosi zastrzeżeń ⁽¹⁾	6
2012/C 23/03	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa COMP/M.6350 – Siemens/Nem Holding) ⁽¹⁾	10
2012/C 23/04	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa COMP/M.6403 – Volkswagen/KPI Polska/Skoda Auto Polska/VW Bank Polska/VW Leasing Polska) ⁽¹⁾	10
2012/C 23/05	Komunikat Komisji dotyczący dostępnej ilości dla podokresu maj 2012 r. w ramach niektórych kontyngentów otwartych przez Unię Europejską na produkty w sektorze ryżu	11

PL

Cena:
3 EUR⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2012/C 23/06	Kursy walutowe euro	12
2012/C 23/07	Decyzja Komisji z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Układu monetarnego pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako	13
2012/C 23/08	Opinia Komitetu Doradczego ds. Koncentracji wydana na posiedzeniu w dniu 5 listopada 2010 r. dotycząca wstępnego projektu decyzji w sprawie COMP/M.5658 – Unilever/Sara Lee Body Care – Sprawozdawca: Słowacja	25
2012/C 23/09	Sprawozdanie końcowe urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające – COMP/M.5658 – Unilever/Sara Lee Body Care	28
2012/C 23/10	Streszczenie decyzji Komisji z dnia 17 listopada 2010 r. uznającej koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem Porozumienia EOG (Sprawa COMP/M.5658 – Unilever/Sara Lee Body Care) (notyfikowana jako dokument nr C(2010) 7934) ⁽¹⁾	30

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2012/C 23/11	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa COMP/M.6445 – Eurochem/BASF Antwerp Assets) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	35
2012/C 23/12	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa COMP/M.6451 – Schneider Electric France/Bouygues Immobilier/JV) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	36
2012/C 23/13	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa COMP/M.6216 – IHC/DEME/OceanfLORE JV) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	37

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Zatwierdzenie pomocy państwa zgodnie z art. 107 i 108 TFUE

Sprawy, w których Komisja nie wnosi zastrzeżeń

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2012/C 23/01)

Data przyjęcia decyzji	23.5.2011
Numer środka pomocy państwa	SA.32051 (10/N)
Państwo członkowskie	Łotwa
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Temporary Framework — Guarantees for development of enterprise competitiveness — amendment to N 506/09
Podstawa prawna	Cabinet Regulations No 269 'Regulations on Guarantees for Development of Enterprise and Cooperative Partnerships which provide Agricultural Services Competitiveness'
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Pomoc na zaradzenie poważnym zaburzeniom gospodarki
Forma pomocy	Gwarancja
Budżet	Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 40,6 mln LVL
Intensywność pomocy	—
Czas trwania	30.10.2010–31.12.2010
Sektory gospodarki	Wszystkie sektory
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Latvian Guarantee Agency Tirgonu Str. 11/13; 15 Rīga, LV-1050 LATVIJA

Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Data przyjęcia decyzji	7.12.2011
Numer środka pomocy państwa	SA.33042 (11/N)
Państwo członkowskie	Polska
Region	Wielkopolska
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Pomoc na restrukturyzację dla Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Ostrowie Wielkopolskim Sp. z o.o.
Podstawa prawna	1) Ustawa z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji – art. 56 ust. 1 pkt 2 2) Ustawa z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji oraz ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych – art. 5 3) Rozporządzenie Ministra Skarbu Państwa z dnia 6 kwietnia 2007 r. w sprawie pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorców
Rodzaj środka pomocy	Pomoc indywidualna
Cel pomocy	Restrukturyzacja przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji
Forma pomocy	Inne formy pozyskiwania kapitału
Budżet	Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 3,65 mln PLN
Intensywność pomocy	—
Czas trwania	2011–2012
Sektory gospodarki	Transport
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Minister Skarbu Państwa ul. Krucza 36/Wspólna 6 00-522 Warszawa POLSKA/POLAND
Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Data przyjęcia decyzji	8.12.2011
Numer środka pomocy państwa	SA.33098 (11/N)
Państwo członkowskie	Belgia
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Staatssteun ten gunste van producenten van audiovisuele werken (VAF Filmfonds en VAF Mediafonds)
Podstawa prawna	1. Decreet van 13 april 1999 houdende machtiging van de Vlaamse regering om toe te treden tot en om mee te werken aan de oprichting van de vereniging zonder winstgevend doel Vlaams audiovisueel Fonds. 2. Decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie. 3. Beheersovereenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Audiovisueel Fonds vzw 2011-2013. 4. Beheersovereenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Audiovisueel Fonds vzw 2011-2013 m.b.t. het Mediafonds.
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Promowanie kultury
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie
Budżet	Roczne wydatki planowane w ramach programu pomocy: 18,97 mln EUR Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 56,91 mln EUR
Intensywność pomocy	50 %
Czas trwania	1.1.2011–31.12.2013
Sektory gospodarki	Środki masowego przekazu
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Vlaamse Overheid — Departement Cultuur Jeugd Sport en Media Arenbergstraat 9 1000 Bruxelles/Brussel BELGIQUE/BELGIË
Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Data przyjęcia decyzji	8.8.2011
Numer środka pomocy państwa	SA.33238 (11/N)
Państwo członkowskie	Włochy
Region	Friuli Venezia Giulia

Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Aiuto al salvaggio di FADALTI SpA
Podstawa prawna	Nuova disciplina dell'amministrazione straordinaria delle grandi imprese in stato di insolvenza, a norma dell'art. 1 della legge 30 luglio 1998 n. 274. D.lgs. 8 luglio 1999 n. 270; decreto legge 23 dicembre 2003 n. 347, conertito nella legge 18 febbraio 2004 n. 39 e ss.mm.; decreto del Ministero dell'Economia e delle Finanze 23 dicembre 2004, n. 319, Regolamento recante le condizioni e le modalità di prestazione della garanzia statale sui finanziamenti a favore delle grandi imprese in stato di insolvenza, asi sensi dell'art. 101 del D.lvo 270/1999
Rodzaj środka pomocy	Pomoc indywidualna
Cel pomocy	Ratowanie przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji
Forma pomocy	Gwarancja
Budżet	Roczne wydatki planowane w ramach programu pomocy: 5 mln EUR Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 5 mln EUR
Intensywność pomocy	100 %
Czas trwania	8.2011–2.2012
Sektory gospodarki	Budownictwo
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Ministerio dello Sviluppo Economico Via Molise 2 00196 Roma RM ITALIA
Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Data przyjęcia decyzji	11.1.2012
Numer środka pomocy państwa	SA.33844 (11/N)
Państwo członkowskie	Dania
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Prolongation of the Danish export credit financing scheme
Podstawa prawna	Danish Act on Eksport Kredit Fonden
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Pomoc na zaradzenie poważnym zaburzeniom gospodarki
Forma pomocy	Umowy <i>ad hoc</i>
Budżet	Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 20 000 mln DKK

Intensywność pomocy	—
Czas trwania	11.1.2012–31.12.2015
Sektory gospodarki	Pośrednictwo finansowe
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Kingdom of Denmark
Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

—————

Zatwierdzenie pomocy państwa zgodnie z art. 107 i 108 TFUE**Sprawy, w których Komisja nie wnosi zastrzeżeń****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2012/C 23/02)

Data przyjęcia decyzji	7.12.2011
Numer środka pomocy państwa	SA.32834 (11/N)
Państwo członkowskie	Szwecja
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Nedsättning av egenavgifter
Podstawa prawna	Lagen (2001:1170) om särskilda avdrag i vissa fall vid avgiftsberäkningen enligt lagen (1994:1920) om allmän löneavgift och socialavgiftslagen (2000:980).
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Małe i średnie przedsiębiorstwa
Forma pomocy	Obniżenie składek na ubezpieczenie społeczne
Budżet	Roczne wydatki planowane w ramach programu pomocy: 1 500 mln SEK
Intensywność pomocy	—
Czas trwania	Nieograniczony
Sektory gospodarki	Wszystkie sektory
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Skatteverket
Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Data przyjęcia decyzji	20.12.2011
Numer środka pomocy państwa	SA.33180 (11/N)
Państwo członkowskie	Polska
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Program pomocy na usuwanie skutków przyszłych powodzi
Podstawa prawna	Ustawa o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy

Cel pomocy	Odszkodowanie za szkody powstałe wskutek klęsk żywiołowych lub zdarzeń nadzwyczajnych
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie, Pożyczka uprzywilejowana, Ulga podatkowa
Budżet	Roczne wydatki planowane w ramach programu pomocy: 600 mln PLN
Intensywność pomocy	100 %
Czas trwania	Do 20.12.2017
Sektory gospodarki	Wszystkie sektory
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, starosta, fundusze pożyczkowe
Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Data przyjęcia decyzji	22.12.2011
Numer środka pomocy państwa	SA.33433 (11/N)
Państwo członkowskie	Republika Czeska
Region	Vysočina
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Město Bystřice nad Pernštejnem (Centrum zelených vědomostí)
Podstawa prawna	Smlouva o poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS 2 Jihovýchod (XR 4/2008); Usnesení zastupitelstva č. 11/2009 ze dne 8. dubna 2009 o schválení projektového záměru
Rodzaj środka pomocy	Pomoc indywidualna
Cel pomocy	Zachowanie dziedzictwa kulturowego, Promowanie kultury, Szkolenia
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie
Budżet	Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 128 616 026 CZK
Intensywność pomocy	100 %
Czas trwania	Do 31.12.2015
Sektory gospodarki	Działalność związana z kulturą, rekreacją i sportem, Edukacja
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Regionální rada regionu soudržnosti Jihovýchod Kounicova 13 602 00 Brno ČESKÁ REPUBLIKA
Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Data przyjęcia decyzji	16.12.2011
Numer środka pomocy państwa	SA.33606 (11/N)
Państwo członkowskie	Irlandia
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Refund of Social Security Contributions of Seafarers
Podstawa prawna	S.I No. 204/2006 — Social Welfare (Consolidated Contributions and Insurability) (Refunds) Regulations
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Rozwój sektorowy, Zatrudnienie
Forma pomocy	Obniżenie składek na ubezpieczenie społeczne, Ulga podatkowa
Budżet	Roczne wydatki planowane w ramach programu pomocy: 0,57 mln EUR Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 3,42 mln EUR
Intensywność pomocy	100 %
Czas trwania	1.1.2011–31.12.2016
Sektory gospodarki	Transport
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Department of Transport, Tourism and Sport Maritime Transport Division Leeson Lane Dublin 2 IRELAND http://www.dttas.ie
Inne informacje	—

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Data przyjęcia decyzji	8.12.2012
Numer środka pomocy państwa	SA.33740 (11/N)
Państwo członkowskie	Irlandia
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Prolongation of the ELG Scheme until 30 June 2012

Podstawa prawna	The Credit Institutions (Financial Support) Act 2008 The Credit Institutions (Eligible Liabilities Guarantee) Scheme 2009 as amended
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Pomoc na zaradzenie poważnym zaburzeniom gospodarki
Forma pomocy	Gwarancja
Budżet	[...] (*)
Intensywność pomocy	—
Czas trwania	1.1.2012–30.6.2012
Sektory gospodarki	Pośrednictwo finansowe
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Department of Finance Government Buildings Merrion Street Dublin 2 IRELAND
Inne informacje	—

(*) Informacje poufne.

Oryginalny tekst decyzji, z którego usunięto wszystkie informacje poufne, znajduje się na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/state_aids_texts_pl.htm

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji
(Sprawa COMP/M.6350 – Siemens/Nem Holding)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2012/C 23/03)

W dniu 28 października 2011 r. Komisja podjęła decyzję o niewyrażaniu sprzeciwu wobec powyższej zgłoszonej koncentracji i uznaniu jej za zgodną ze wspólnym rynkiem. Decyzja ta została oparta na art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji dostępny jest wyłącznie w języku angielskim i zostanie podany do wiadomości publicznej po uprzednim usunięciu ewentualnych informacji stanowiących tajemnicę handlową. Tekst zostanie udostępniony:

- w dziale dotyczącym połączeń przedsiębiorstw na stronie internetowej Komisji poświęconej konkurencji: (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Powyższa strona została wyposażona w różne funkcje pomagające odnaleźć konkretną decyzję w sprawie połączenia, w tym indeksy wyszukiwania według nazwy przedsiębiorstwa, numeru sprawy, daty i sektora,
- w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex jako numerem dokumentu 32011M6350 Strona EUR-Lex zapewnia internetowy dostęp do europejskiego prawa. (<http://eur-lex.europa.eu/en/index.htm>).

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji

(Sprawa COMP/M.6403 – Volkswagen/KPI Polska/Skoda Auto Polska/VW Bank Polska/VW Leasing Polska)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2012/C 23/04)

W dniu 19 grudnia 2011 r. Komisja podjęła decyzję o niewyrażaniu sprzeciwu wobec powyższej zgłoszonej koncentracji i uznaniu jej za zgodną ze wspólnym rynkiem. Decyzja ta została oparta na art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji dostępny jest wyłącznie w języku angielskim i zostanie podany do wiadomości publicznej po uprzednim usunięciu ewentualnych informacji stanowiących tajemnicę handlową. Tekst zostanie udostępniony:

- w dziale dotyczącym połączeń przedsiębiorstw na stronie internetowej Komisji poświęconej konkurencji: (<http://ec.europa.eu/competition/mergers/cases/>). Powyższa strona została wyposażona w różne funkcje pomagające odnaleźć konkretną decyzję w sprawie połączenia, w tym indeksy wyszukiwania według nazwy przedsiębiorstwa, numeru sprawy, daty i sektora,
- w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex jako numerem dokumentu 32011M6403 Strona EUR-Lex zapewnia internetowy dostęp do europejskiego prawa. (<http://eur-lex.europa.eu/en/index.htm>).

Komunikat Komisji dotyczący dostępnej ilości dla podokresu maj 2012 r. w ramach niektórych kontyngentów otwartych przez Unię Europejską na produkty w sektorze ryżu

(2012/C 23/05)

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1274/2009 otworzyło kontyngenty taryfowe na przywóz ryżu pochodzącego z krajów i terytoriów zamorskich (KTZ) ⁽¹⁾. Nie złożono wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz w ciągu pierwszych siedmiu dni stycznia 2012 r. na kontyngenty o numerze porządkowym 09.4189 i 09.4190.

Zgodnie z art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1301/2006 ⁽²⁾ ilości, na które nie zostaną złożone wnioski, zostają dodane do redystrybucji w kolejnym podokresie.

Zgodnie z art. 1 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia Komisji (UE) nr 1274/2009, ilości dostępne na kolejny podokres ogłaszane są przez Komisję przed 25. dniem ostatniego miesiąca trwającego podokresu.

W efekcie całkowite ilości dostępne w podokresie maj 2012 r. w ramach kontyngentów o numerach porządkowych 09.4189 i 09.4190, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1274/2009, ustalone zostały w załączniku do niniejszego zawiadomienia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 23.12.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13.

ZAŁĄCZNIK**Ilości dostępne w następującym podokresie na mocy rozporządzenia (UE) nr 1274/2009**

Pochodzenie	Numer porządkowy	Wnioski o wydanie pozwolenia na przywóz złożone na podokres styczeń 2012 r.	Całkowite ilości dostępne w podokresie maj 2012 r. (w kg)
Antyle Holenderskie i Aruba	09.4189	⁽¹⁾	16 667 000
Najsłabiej rozwinięte KTZ	09.4190	⁽¹⁾	6 667 000

⁽¹⁾ Brak współczynnika przydziału dla tego podokresu: Komisja nie otrzymała żadnego wniosku o wydanie pozwolenia.

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

27 stycznia 2012 r.

(2012/C 23/06)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,3145	AUD	Dolar australijski	1,2326
JPY	Jen	101,18	CAD	Dolar kanadyjski	1,3129
DKK	Korona duńska	7,4335	HKD	Dolar Hongkongu	10,1947
GBP	Funt szterling	0,83685	NZD	Dolar nowozelandzki	1,5949
SEK	Korona szwedzka	8,8966	SGD	Dolar singapurski	1,6485
CHF	Frank szwajcarski	1,2078	KRW	Won	1 475,64
ISK	Korona islandzka		ZAR	Rand	10,2035
NOK	Korona norweska	7,6450	CNY	Yuan renminbi	8,2995
BGN	Lew	1,9558	HRK	Kuna chorwacka	7,5698
CZK	Korona czeska	25,156	IDR	Rupia indonezyjska	11 809,33
HUF	Forint węgierski	293,95	MYR	Ringgit malezyjski	3,9941
LTL	Lit litewski	3,4528	PHP	Peso filipińskie	56,313
LVL	Łat łotewski	0,6991	RUB	Rubel rosyjski	39,7400
PLN	Złoty polski	4,2207	THB	Bat tajlandzki	40,920
RON	Lej rumuński	4,3457	BRL	Real	2,2903
TRY	Lir turecki	2,3389	MXN	Peso meksykańskie	17,0004
			INR	Rupia indyjska	64,9300

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 28 listopada 2011 r.****w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Układu monetarnego pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako**

(2012/C 23/07)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję Rady z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie uzgodnień dotyczących renegotjacji Układu monetarnego między Rządem Republiki Francuskiej, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, a Rządem Jego Najjaśniejszej Wysokości Księcia Monako ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 26 grudnia 2001 r. został zawarty Układ monetarny między Rządem Republiki Francuskiej, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, a Rządem Jego Najjaśniejszej Wysokości Księcia Monako ⁽²⁾ (zwany dalej „Układem”).
- (2) W swoim wniosku z dnia 10 lutego 2009 r. Rada wezwała Komisję do przeprowadzenia przeglądu funkcjonowania istniejących układów monetarnych oraz do rozważenia możliwości podniesienia pułapów emisji monet.
- (3) W swym komunikacie zatytułowanym: „Sprawozdanie z funkcjonowania układów monetarnych zawartych z Monako, San Marino i Watykanem” Komisja stwierdza, że układ monetarny z Księstwem Monako w obecnie obowiązującym brzmieniu wymaga zmian zapewniających bardziej spójne podejście w stosunkach między Unią a państwami, które zawarły z nią układy monetarne.
- (4) W następstwie decyzji Rady z dnia 25 lutego 2011 r., w szczególności jej art. 4, Układ z Monako został pomyślnie renegotjowany przez Francję i Komisję w imieniu Unii. Europejski Bank Centralny (EBC) w pełni uczestniczył w tych negocjacjach oraz udzielił swojej zgody w sprawach należących do jego zakresu kompetencji.

(5) Komisja przedłożyła projekt renegotjowanego Układu Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu w celu uzyskania opinii.

(6) Ani Komitet Ekonomiczno-Finansowy, ani EBC nie jest zdania, że Układ należy przedłożyć Radzie,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się Układ pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako.

Tekst Układu zamieszczono w załączniku I.

Artykuł 2

Wiceprzewodniczący ds. gospodarczych i walutowych oraz euro jest zatem upoważniony do podpisania Układu tak, by stał się on wiążący dla Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Układ wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2011 r. Zostaje on opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 28 listopada 2011 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 listopada 2011 r.

W imieniu Komisji

Olli REHN

Wiceprzewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 81 z 29.3.2011, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 142 z 31.5.2002, s. 59.

ZAŁĄCZNIK

**UKŁAD MONETARNY
pomiędzy Unią Europejską a Księstwem Monako**

UNIA EUROPEJSKA, reprezentowana przez Republikę Francuską i Komisję Europejską,

oraz

KSIĘSTWO MONAKO,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w dniu 1 stycznia 1999 r. euro zastąpiło walutę każdego państwa członkowskiego uczestniczącego w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej, w tym Francji.
- (2) Stosunki między Francją a Księstwem Monako w kwestiach walutowych i bankowych były uregulowane już przed wprowadzeniem euro na mocy dwustronnych umów, w szczególności na mocy zawartego w dniu 14 kwietnia 1945 r. porozumienia dotyczącego kontroli walutowej oraz układu o dobrosąsiedzkich stosunkach z dnia 18 maja 1963 r.
- (3) Księstwo Monako zostało uprawnione do stosowania euro jako waluty urzędowej począwszy od dnia 1 stycznia 1999 r. na mocy decyzji Rady z dnia 31 grudnia 1998 r. ⁽¹⁾.
- (4) W dniu 24 grudnia 2001 r. Unia Europejska, reprezentowana przez Republikę Francuską wraz z Komisją i Europejskim Bankiem Centralnym, zawarła układ monetarny z Księstwem Monako. Układ o dobrosąsiedzkich stosunkach, zawarty pomiędzy Republiką Francuską a Księstwem Monako, został w związku z tym odpowiednio zaktualizowany.
- (5) Zgodnie z niniejszym układem monetarnym Księstwo Monako ma prawo nadal stosować euro jako walutę urzędową, a banknotom i monetom euro przyznawać status prawnego środka płatniczego. Przepisy Unii Europejskiej wymienione w załączniku do niniejszego układu stosuje się na terytorium Księstwa Monako na warunkach przewidzianych w niniejszym układzie.
- (6) Księstwo Monako powinno zapewnić stosowanie na swoim terytorium przepisów UE dotyczących banknotów i monet denominowanych w euro; wspomniane banknoty i monety należy właściwie zabezpieczyć przed fałszowaniem; istotne jest, aby Księstwo Monako podjęło wszelkie środki niezbędne do walki z fałszowaniem pieniędzy i współpracowało w tej kwestii z Komisją, Europejskim Bankiem Centralnym, Francją i Europejskim Urzędem Policji (Europol).
- (7) Niniejszy układ monetarny nie daje żadnych praw instytucjom kredytowym, ani, w stosownym przypadku, innym instytucjom finansowym prowadzącym działalność na terytorium Księstwa Monako, w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w Unii Europejskiej. Nie daje również żadnych praw instytucjom kredytowym, ani, w stosownym przypadku, innym instytucjom finansowym prowadzącym działalność na terytorium Unii Europejskiej w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług w Księstwie Monako.
- (8) Niniejszy układ monetarny nie zobowiązuje w żaden sposób EBC ani krajowych banków centralnych do włączenia instrumentów finansowych Księstwa Monako do wykazu(-ów) papierów wartościowych kwalifikujących się do operacji w ramach polityki pieniężnej prowadzonej przez Europejski System Banków Centralnych.
- (9) Księstwo Monako posiada na swoim terytorium spółki zarządzające portfelem na rzecz osób trzecich lub przekazujące zlecenia, których świadczone usługi są regulowane wyłącznie prawem monakijskim, bez uszczerbku dla obowiązków wymienionych w art. 11 ust. 6. Spółki te nie mają dostępu do systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych.
- (10) W poszanowaniu ciągłości więzów historycznych istniejących pomiędzy Francją a Księstwem Monako oraz zasad ustanowionych układem monetarnym z dnia 24 grudnia 2001 r. Unia Europejska i Księstwo Monako zobowiązują się współpracować w dobrej wierze w celu zapewnienia w całości skuteczności niniejszego układu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 4.2.1999, s. 31.

- (11) Należy powołać wspólny komitet, w którego skład wejdą przedstawiciele Księstwa Monako, Republiki Francuskiej, Komisji Europejskiej i EBC, którego zadaniem będzie analiza stosowania postanowień niniejszego układu, podejmowanie decyzji, na warunkach określonych w art. 3, w sprawie rocznego pułapu emisji monet, ocena adekwatności minimalnego odsetka monet wprowadzanych do obiegu zgodnie z wartością nominalną oraz podjętych przez Księstwo Monako środków mających na celu wdrożenie odpowiednich przepisów Unii Europejskiej.
- (12) Organem właściwym do rozstrzygnięcia sporów, które mogą powstać w związku z niewykonaniem obowiązku lub nieznanomością przepisów przewidzianych w niniejszym układzie, oraz co do których stwierdzono, że strony nie osiągnęły porozumienia, powinien być Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Księstwo Monako jest uprawnione do stosowania euro jako waluty urzędowej zgodnie ze zmienionymi rozporządzeniami (WE) nr 1103/97 oraz (WE) nr 974/98. Księstwo Monako przyznaje banknotom i monetom euro status prawnego środka płatniczego.

Artykuł 2

Księstwo Monako emituje banknoty i monety wyłącznie po uzgodnieniu warunków emisji z Unią Europejską. Warunki emisji monet euro, począwszy od dnia 1 stycznia 2011 r., określono w poniższych artykułach.

Artykuł 3

1. Roczny pułap (w ujęciu wartościowym) emisji monet euro przez Księstwo Monako oblicza się jako sumę:

części stałej, której wstępna kwota na rok 2011 wynosi 2 340 000 EUR; oraz

części zmiennej, odpowiadającej (w ujęciu wartościowym) średniej emisji monet przez Republikę Francuską w przeliczeniu na jednego mieszkańca w roku (n-1) pomnożonej przez liczbę mieszkańców Księstwa Monako.

Wspólny komitet może dokonywać corocznej aktualizacji części stałej w celu uwzględnienia inflacji – na podstawie zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych odnotowanego we Francji w roku (n-1) – oraz ewentualnych znaczących zmian na rynku kolekcjonerskich monet euro.

2. Księstwo Monako może również emitować specjalne monety okolicznościowe i/lub monety kolekcjonerskie z okazji wydarzeń o istotnym dla niego znaczeniu. W przypadku gdy emisja specjalna doprowadzi do przekroczenia pułapu emisji określonego w ust. 1, wartość tej emisji zostaje uznana za wykorzystanie pozostałej części pułapu na poprzedni rok i/lub odjęta od pułapu na następny rok.

Artykuł 4

1. Monety euro emitowane przez Księstwo Monako i monety emitowane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, które przyjęły euro, są identyczne pod względem wartości nominalnej, statusu prawnego środka płatniczego, parametrów technicznych, wzornictwa wspólnej strony i wspólnych elementów wzorniczych strony narodowej.

2. Księstwo Monako z wyprzedzeniem powiadamia Komisję o projektach narodowych stron monet euro, a Komisja sprawdza ich zgodność z przepisami UE.

Artykuł 5

Francja udostępnia Księstwu Monako mennicę w Paryżu (*Hôtel de la monnaie de Paris*), aby umożliwić Księstwu bicie monet zgodnie z art. 18 układu o dobrosąsiedzkich stosunkach zawartego pomiędzy Francją a Księstwem Monako w dniu 18 maja 1963 r.

Artykuł 6

1. Do celów zatwierdzenia całkowitej wielkości emisji Francji przez Europejski Bank Centralny zgodnie z art. 128 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, liczba monet emitowanych przez Księstwo Monako dodawana jest do liczby monet emitowanych przez Francję.

2. Najpóźniej dnia 1 września każdego roku Księstwo Monako powiadamia Republikę Francuską o wielkości emisji i wartości nominalnej monet euro, które zamierza wyemitować w następnym roku. Księstwo Monako powiadamia również Komisję o przewidzianych warunkach emisji tych monet.

3. Księstwo Monako przekazuje wymienione w ust. 2 informacje dotyczące roku 2011 z chwilą podpisania niniejszego układu.

4. Bez uszczerbku dla emisji monet kolekcjonerskich Księstwo Monako wprowadza do obiegu zgodnie z wartością nominalną co najmniej 80 % monet euro wyemitowanych każdego roku. Co pięć lat wspólny komitet analizuje adekwatność minimalnego odsetka monet wprowadzanych do obiegu zgodnie z wartością nominalną i może zdecydować o jego zmianie.

Artykuł 7

1. Księstwo Monako ma prawo do emisji kolekcjonerskich monet euro. Są one uwzględniane w rocznym pułapie, o którym mowa w art. 3. Księstwo Monako emituje kolekcjonerskie monety euro zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi kolekcjonerskich monet euro, które wymagają m.in. zastosowania parametrów technicznych, wzornictwa i denominacji umożliwiających odróżnienie kolekcjonerskich monet euro od monet przeznaczonych do obiegu.

2. Emitowane przez Księstwo Monako monety kolekcjonerskie nie mają statusu prawnego środka płatniczego w Unii Europejskiej.

Artykuł 8

Księstwo Monako podejmuje wszelkie środki niezbędne do walki z fałszowaniem pieniędzy i współpracą w tej kwestii z Komisją, Europejskim Bankiem Centralnym, Francją i Europejskim Urzędem Policji (Europol).

Artykuł 9

Księstwo Monako zobowiązuje się do:

- a) stosowania aktów prawnych i przepisów UE wymienionych w załączniku A i wchodzących w zakres stosowania art. 11 ust. 2, które są stosowane bezpośrednio przez Francję, lub przepisów przyjętych przez Francję w celu transpozycji tych aktów prawnych i tych przepisów zgodnie z zasadami określonymi w art. 11 ust. 2 i 3;
- b) przyjęcia środków równoważnych z aktami prawnymi i przepisami Unii Europejskiej wymienionymi w załączniku B, które są bezpośrednio stosowane przez państwa członkowskie, lub w odniesieniu do których państwa te dokonują transpozycji, na zasadach określonych w art. 11 ust. 4, 5 i 6, w następujących obszarach:
 - prawo bankowe i finansowe, jak również przeciwdziałanie praniu pieniędzy w obszarach przewidzianych w art. 11 i zgodnie z zasadami tam przewidzianymi,
 - zapobieganie oszustwom i fałszowaniu gotówkowych i bezgotówkowych środków płatniczych, medali i żetonów;
- c) stosowania bezpośrednio na swoim terytorium aktów prawnych i przepisów Unii Europejskiej dotyczących banknotów i monet euro, jak również środków niezbędnych do stosowania euro jako jednej waluty, przyjętych na mocy art. 133 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, chyba że niniejszy układ stanowi wyraźnie inaczej. Komisja, za pośrednictwem wspólnego komitetu, przekazuje monakij-skim organom władzy wykaz odpowiednich aktów prawnych i przepisów.

Artykuł 10

1. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe upoważnione do prowadzenia działalności na terytorium Księstwa Monako mogą, na warunkach określonych w art. 11, mieć dostęp do międzybankowych systemów płatności i rozrachunków oraz do systemów rozrachunku papierów wartościowych Unii Europejskiej, na takich samych zasadach jak instytucje kredytowe, oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność na terytorium Francji, pod warunkiem że spełniają warunki określone w odniesieniu do dostępu do tych systemów.

2. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność na terytorium Księstwa Monako podlegają, na warunkach określonych w art. 11, tym samym zasadom wdrażania przez *Banque de France* przepisów ustanowionych przez EBC w zakresie instrumentów i procedur polityki pieniężnej jak instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe prowadzące działalność we Francji.

Artykuł 11

1. Na terytorium Księstwa Monako zastosowanie mają akty prawne przyjęte przez Radę w zastosowaniu art. 129 akapit czwarty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w powiązaniu z art. 5.4 lub 19.1, lub 34.3 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „statutem”), przez EBC w zastosowaniu wspomnianych wyżej aktów prawnych przyjętych przez Radę lub art. 5, 16, 18, 19, 20, 22 bądź art. 34.3 statutu, lub przez *Banque de France* w celu wdrożenia aktów prawnych przyjętych przez EBC. Dzieje się tak również w odniesieniu do ewentualnych zmian tych aktów.

2. Księstwo Monako stosuje przepisy prawa, przyjęte przez Francję w celu transpozycji aktów prawnych Unii dotyczących działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz zapobiegania ryzyku systemowemu systemów płatności oraz systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych, wymienione w załączniku A. W tym celu Księstwo Monako stosuje po pierwsze przepisy francuskiego kodeksu walutowego i finansowego dotyczące działalności instytucji kredytowych i nadzoru nad nimi oraz akty regulacyjne przyjęte w celu ich wykonania zgodnie z układem francusko-monakijskim dotyczącym kontroli walutowej z dnia 14 kwietnia 1945 r. oraz późniejszymi listami interpretacyjnymi w sprawie regulacji bankowych wymienionymi pomiędzy rządem Republiki Francuskiej a rządem Jego Najjaśniejszej Wysokości Księcia Monako, odpowiednio z dnia 18 maja 1963 r., 10 maja 2001 r., 8 listopada 2005 r. i 20 października 2010 r., oraz po drugie – przepisy francuskiego kodeksu walutowego i finansowego dotyczące zapobiegania ryzyku systemowemu systemów płatności i systemów rozrachunku papierów wartościowych.

3. Wykaz znajdujący się w załączniku A będzie zmieniany przez Komisję przy każdej zmianie wymienionych aktów prawnych oraz za każdym razem, gdy Unia Europejska przyjmie nowy akt, z uwzględnieniem ich daty wejścia w życie oraz transpozycji. Akty prawne oraz przepisy wymienione w załączniku A są stosowane przez Księstwo Monako z chwilą ich włączenia do prawa francuskiego zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 2. Przy każdej zmianie zaktualizowany wykaz jest publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Księstwo Monako przyjmuje środki równoważne ze środkami przyjętymi przez państwa członkowskie w zastosowaniu aktów unijnych, które są niezbędne do wdrożenia niniejszego układu i znajdują się w załączniku B. Wspólny komitet, o którym mowa w art. 13, bada równoważność między środkami przyjętymi przez Monako a środkami podejmowanymi przez państwa członkowskie w zastosowaniu wspomnianych wyżej aktów prawnych Unii zgodnie z procedurą, którą ustali przedmiotowy komitet.

5. Bez uszczerbku dla procedury przewidzianej w niniejszym artykule ust. 9 wykaz znajdujący się w załączniku B będzie zmieniany decyzją wspólnego komitetu. W tym celu Komisja, z chwilą ustanowienia nowego przepisu prawa w dziedzinie objętej niniejszym układem, oraz uznając, że przepis ten powinien być włączony do wykazu znajdującego się w załączniku B, informuje o tym Księstwo Monako. Księstwo Monako otrzymuje kopię dokumentów sporządzonych przez

instytucje i organy Unii Europejskiej na różnych etapach procedury ustawodawczej. Komisja publikuje tak zaktualizowany załącznik B w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Wspólny komitet decyduje następnie o odpowiednich i rozsądnych terminach wdrożenia przez Księstwo Monako nowych aktów prawnych i przepisów dodanych do załącznika B.

6. Księstwo Monako podejmuje skuteczne środki, równoważne z dyrektywami Unii Europejskiej wymienionymi w załączniku B, dotyczące walki z praniem pieniędzy, zgodnie z zaleceniami międzynarodowej Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF). O włączeniu do załącznika B regulacji Unii Europejskiej dotyczących walki z praniem pieniędzy decyduje za każdym razem wspólny komitet. Jednostki wywiadu finansowego Księstwa Monako i państw członkowskich UE kontynuują aktywną współpracę w walce z praniem pieniędzy.

7. Instytucje kredytowe oraz, w razie potrzeby, inne instytucje finansowe i agenci deklarujący prowadzenie działalności na terytorium Księstwa Monako podlegają sankcjom i procedurom dyscyplinarnym wdrażanym w przypadku nieznanomości aktów prawnych, o których mowa w poprzednich ustępach. Księstwo Monako dopilnowuje wykonania sankcji nakładanych przez właściwe organy zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

8. Akty prawne, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1, wchodzą w życie w Księstwie Monako z dniem ich wejścia w życie w Unii Europejskiej – w przypadku aktów opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* – oraz z dniem ich wejścia w życie we Francji – w przypadku aktów opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Republiki Francuskiej*. Akty prawne o charakterze ogólnym, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1 i które nie są opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w *Dzienniku Urzędowym Republiki Francuskiej*, wchodzą w życie z dniem poinformowania o nich organów monakijskich. Akty prawne o charakterze indywidualnym, o których mowa w niniejszym artykule ust. 1, stosują się z dniem poinformowania o nich ich adresatów.

9. Przed udzieleniem zezwolenia przedsiębiorstwom inwestycyjnym, które chcą rozpocząć działalność na terytorium Księstwa Monako i będą mogły oferować tam usługi inwestycyjne inne niż zarządzanie portfelem na rzecz osób trzecich lub przekazywanie zleceń, oraz bez uszczerbku dla obowiązków wymienionych w niniejszym artykule ust. 6, Księstwo Monako zobowiązuje się podjąć skuteczne środki równoważne ze środkami zawartymi w obowiązujących aktach prawnych Unii regulujących ten rodzaj usług. W drodze odstępstwa od procedury przewidzianej w niniejszym artykule ust. 5, akty te zostaną wówczas włączone przez Komisję do załącznika B.

Artykuł 12

1. Organem właściwym do rozstrzygania sporów utrzymujących się między stronami, które mogą powstać w związku z niewykonaniem obowiązku lub nieznanomością przepisów przewidzianych w niniejszym układzie, i które nie mogły zostać rozstrzygnięte przez wspólny komitet, jest

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Strony zobowiązują się podjąć wszelkie środki w celu polubownego rozstrzygnięcia sporu przez wspólny komitet.

2. Jeżeli doprowadzenie do polubownego rozstrzygnięcia sporu w ten sposób jest niemożliwe, Unia Europejska, działająca na podstawie zalecenia Komisji Europejskiej, oraz po zasięgnięciu opinii Francji i EBC, w odniesieniu do kwestii leżących w jej kompetencji, lub też Księstwo Monako, mogą wnieść skargę do Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli w wyniku uprzedniego rozpatrzenia sprawy przez wspólny komitet wydaje się, że druga strona uchybiła zobowiązaniu wynikającemu z niniejszego układu lub nie znała przepisu w nim przewidzianego. Wyrok Trybunału jest wiążący dla obu stron, które podejmują wszelkie środki niezbędne do zastosowania się do wyroku w terminie w nim określonym przez Trybunał.

3. W przypadku gdyby Unia Europejska lub Księstwo Monako zaniedbały podjęcia koniecznych środków służących zastosowaniu się do wyroku w wyznaczonym terminie, druga strona może rozwiązać układ ze skutkiem natychmiastowym.

4. Wszystkie wątpliwości związane z ważnością decyzji instytucji i organów Unii Europejskiej, podjętych w zastosowaniu niniejszego układu, należą wyłącznie do kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W szczególności wszelka osoba fizyczna lub prawna posiadająca miejsce zamieszkania/siedzibę na terytorium Księstwa Monako może skorzystać ze środków odwoławczych dostępnych dla osób fizycznych lub prawnych posiadających miejsce zamieszkania/siedzibę na terytorium Francji przeciwko aktom prawnym, których są one adresatem, niezależnie od ich formy i charakteru.

Artykuł 13

1. W skład wspólnego komitetu wchodzi przedstawiciele Księstwa Monako i Unii Europejskiej. Wspólny komitet służy wymianie poglądów i informacji, a także przyjmuje decyzje, o których mowa w art. 3, 6 i 11. Komitet ten bada środki podjęte przez Księstwo Monako i dąży do rozwiązania ewentualnych sporów wynikających ze stosowania niniejszego układu. Wspólny komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

2. W skład delegacji UE wchodzi przedstawiciele Republiki Francuskiej, która tej delegacji przewodniczy, oraz przedstawiciele Komisji Europejskiej i Europejskiego Banku Centralnego. Delegacja Unii Europejskiej przyjmuje jednomyślnie swoje zasady i procedury.

3. Delegacja monakijska składa się z przedstawicieli wyznaczonych przez wicepremiera, a przewodniczy jej doradca rządu ds. finansów i gospodarki lub jego przedstawiciel.

4. Wspólny komitet zbiera się przynajmniej raz w roku, jak również za każdym razem gdy jeden z jego członków uzna to za konieczne, aby komitet mógł wypełnić zadania, za które jest odpowiedzialny na mocy niniejszego układu, w szczególności w zależności od zmian w prawodawstwie na szczeblu europejskim, francuskim, i monakijskim. Funkcję przewodniczącego

sprawuje na zasadzie corocznej rotacji przewodniczący delegacji Unii Europejskiej lub przewodniczący delegacji monakijskiej. Wspólny komitet podejmuje decyzje na zasadzie jednomyślności stron.

5. Sekretariat wspólnego komitetu składa się z dwóch osób mianowanych, odpowiednio, przez przewodniczącego delegacji Unii Europejskiej i przewodniczącego delegacji monakijskiej. Sekretariat uczestniczy również w zebraniach komitetu.

Artykuł 14

Każda ze stron może wypowiedzieć niniejszy układ z zachowaniem rocznego okresu wypowiedzenia.

Artykuł 15

Niniejszy układ jest sporządzony w języku francuskim i będzie mógł, w razie potrzeby, zostać przetłumaczony na inne języki Unii Europejskiej. Jednakże jedynie wersja francuska jest autentyczna.

Artykuł 16

Niniejszy układ wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2011 r.

Artykuł 17

Układ monetarny z dnia 24 grudnia 2001 r. traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego układu. Odniesienia do układu z dnia 24 grudnia 2001 r. rozumiane są jako odniesienia do niniejszego układu.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 listopada 2011 r. w trzech oryginalnych egzemplarzach w języku francuskim.

W imieniu Unii Europejskiej

Olli REHN
Wiceprzewodniczący

François BAROIN
*Minister Gospodarki, Finansów
i Przemysłu Republiki Francuskiej*

W imieniu Księstwa Monako

Michel ROGER
Minister Stanu

ZAŁĄCZNIK A

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów

Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych: w zakresie przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych, Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1,

zmieniona:

dyrektywą 2001/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG oraz 86/635/EWG w zakresie zasad oceny rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, a także banków oraz innych instytucji finansowych, Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 28;

dyrektywą 2003/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2003 r. zmieniającą dyrektywy 78/660/EWG, 83/349/EWG, 86/635/EWG i 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, banków i innych instytucji finansowych oraz zakładów ubezpieczeń, Dz.U. L 178 z 17.7.2003, s. 16;

dyrektywą 2006/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. zmieniającą dyrektywy Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek, 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych, 86/635/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych oraz 91/674/EWG w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń, Dz.U. L 224 z 16.8.2006, s. 1.

Dyrektywa Rady 89/117/EWG z dnia 13 lutego 1989 r. w sprawie obowiązków w zakresie publikacji odnoszących się do rocznych sprawozdań finansowych oddziałów, utworzonych w państwie członkowskim, instytucji kredytowych i instytucji finansowych mających swoją siedzibę poza tym państwem członkowskim, Dz.U. L 44 z 16.2.1989, s. 40.

Dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (wersja przekształcona): w zakresie przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych, Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201,

zmieniona:

dyrektywą 2008/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2006/49/WE w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 54;

dyrektywą Komisji 2009/27/WE z dnia 7 kwietnia 2009 r. zmieniającą niektóre załączniki do dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem, Dz.U. L 94 z 8.4.2009, s. 97;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej, Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 97;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczego polityki wynagrodzeń, Dz.U. L 329 z 14.12.2010, s. 3;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120.

Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5,

zmieniona:

dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r. zmieniającą dyrektywy Rady 73/239/EWG, 85/611/EWG, 91/675/EWG, 92/49/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy 94/19/WE, 98/78/WE, 2000/12/WE, 2001/34/WE, 2002/83/WE i 2002/87/WE w celu ustanowienia nowej struktury organizacyjnej komitetów w sektorze usług finansowych, Dz.U. L 79 z 24.3.2005, s. 9;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniającą dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty, Dz.U. L 68 z 13.3.2009, s. 3.

Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych, Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45,

zmieniona:

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wierzycielności kredytowych, Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 37;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120.

Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja przekształcona): z wyjątkiem tytułów III i IV, Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1,

zmieniona:

dyrektywą Komisji 2007/18/WE z dnia 27 marca 2007 r. zmieniającą dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie włączenia niektórych instytucji do zakresu jej stosowania lub wyłączenia niektórych instytucji z zakresu jej stosowania oraz w zakresie traktowania ekspozycji wobec banków rozwoju wielostronnego, Dz.U. L 87 z 28.3.2007, s. 9;

dyrektywą 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywę 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego, Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1;

dyrektywą 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE, Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1, w odniesieniu do przepisów tytułów I i II dyrektywy 2007/64/WE;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/24/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2006/48/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 38;

dyrektywą Komisji 2009/83/WE z dnia 27 lipca 2009 r. zmieniającą niektóre załączniki do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem, Dz.U. L 196 z 28.7.2009, s. 14;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającą dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającą dyrektywę 2000/46/WE, Dz.U. L 267 z 10.10.2009 s. 7, z wyjątkiem tytułu III dyrektywy 2009/110/WE;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej, Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 97;

dyrektywą Komisji 2010/16/UE z dnia 9 marca 2010 r. zmieniającą dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wyłączenia określonej instytucji z zakresu jej stosowania, Dz.U. L 60 z 10.3.2010, s. 15;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/76/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/48/WE oraz 2006/49/WE w zakresie wymogów kapitałowych dotyczących portfela handlowego i resekurytyzacji oraz przeglądu nadzorczo polityki wynagrodzeń, Dz.U. L 329 z 14.12.2010, s. 3;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120.

Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych, Dz.U. L 125 z 5.5.2001, s. 15.

Dyrektywa 2002/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 czerwca 2002 r. w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych, Dz.U. L 168 z 27.6.2002, s. 43,

zmieniona:

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/44/WE z dnia 6 maja 2009 r. zmieniającą dyrektywę 98/26/WE w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych oraz dyrektywę 2002/47/WE w sprawie uzgodnień dotyczących zabezpieczeń finansowych w odniesieniu do systemów powiązanych i do wierzytelności kredytowych, Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 37.

Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1,

zmieniona:

dyrektywą 2005/1/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2005 r. zmieniającą dyrektywy Rady 73/239/EWG, 85/611/EWG, 91/675/EWG, 92/49/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy 94/19/WE, 98/78/WE, 2000/12/WE, 2001/34/WE, 2002/83/WE i 2002/87/WE w celu ustanowienia nowej struktury organizacyjnej komitetów w sektorze usług finansowych, Dz.U. L 79 z 24.3.2005, s. 9;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/25/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2002/87/WE w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 40;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120.

Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG: w zakresie przepisów mających zastosowanie do instytucji kredytowych oraz z wyjątkiem art. 15, 31–33 i tytułu III, Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1;

prostowanie do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145 z 30.4.2004), Dz.U. L 45 z 16.2.2005, s. 18,

zmieniona:

dyrektywą 2006/31/WE Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. zmieniającą dyrektywę 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do niektórych terminów, Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 60;

dyrektywą 2007/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego Dz.U. L 247 z 21.9.2007, s. 1;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/10/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 33;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120,

oraz uzupełniona:

rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1287/2006 z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającym środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zobowiązań przedsiębiorstw inwestycyjnych w zakresie prowadzenia rejestrów, sprawozdań z transakcji, przejrzystości rynkowej, dopuszczania instrumentów finansowych do obrotu oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy, Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 1;

dyrektywą Komisji 2006/73/WE z dnia 10 sierpnia 2006 r. wprowadzającą środki wykonawcze do dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez przedsiębiorstwa inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tejże dyrektywy, Dz.U. L 241 z 2.9.2006, s. 26.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE, Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7, z wyjątkiem tytułu III dyrektywy 2009/110/WE.

Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE: w odniesieniu do przepisów tytułów I i II dyrektywy 2007/64/WE, Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1;

sprostowanie do dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319 z 5.12.2007), Dz.U. L 187 z 18.7.2009, s. 5,

zmieniona:

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej, Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 97.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE, Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

—

ZAŁĄCZNIK B

Przeciwdziałanie praniu pieniędzy

Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15,

zmieniona:

dyrektywą 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającą dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającą dyrektywę 97/5/WE, Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1, w odniesieniu do przepisów tytułów I i II dyrektywy 2007/64/WE;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/20/WE z dnia 11 marca 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2005/60/WE w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, w odniesieniu do uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji, Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 46;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniającą dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającą dyrektywę 2000/46/WE, Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7, z wyjątkiem tytułu III dyrektywy 2009/110/WE;

dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/78/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 120,

uzupełniona:

dyrektywą Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiającą środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji „osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne”, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie, Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 29;

rozporządzeniem (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym, Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1;

rozporządzeniem (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty, Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 9.

Przeciwdziałanie oszustwom i fałszowaniu pieniędzy

Decyzja ramowa Rady 2001/413/WSiSW z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie zwalczania fałszowania i oszustw związanych z bezgotówkowymi środkami płatniczymi, Dz.U. L 149 z 2.6.2001, s. 1.

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2182/2004 z dnia 6 grudnia 2004 r. dotyczące medali i żetonów podobnych do monet euro, Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 1,

zmienione:

rozporządzeniem Rady (WE) nr 46/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 2182/2004 dotyczące medali i żetonów podobnych do monet euro, Dz.U. L 17 z 22.1.2009, s. 5.

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem, Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 6,

zmienione:

rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 1338/2001 ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem, Dz.U. L 17 z 22.1.2009, s. 1.

Decyzja ramowa Rady 2000/383/WSiSW z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje za fałszowanie w związku z wprowadzeniem euro, Dz.U. L 140 z 14.6.2000, s. 1,

zmieniona:

decyzją ramową Rady 2001/888/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. zmieniającą decyzję ramową 2000/383/WSiSW w sprawie zwiększenia ochrony poprzez sankcje karne i inne sankcje za fałszowanie związane z wprowadzeniem euro, Dz.U. L 329 z 14.12.2001, s. 3.

Decyzja Rady 2001/887/WSiSW z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie ochrony euro przed fałszowaniem, Dz.U. L 329 z 14.12.2001, s. 1.

Decyzja Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiająca Europejski Urząd Policji (Europol), Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37.

Decyzja Rady 2001/923/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. ustanawiająca program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”), Dz.U. L 339 z 21.12.2001, s. 50,

zmieniona:

decyzją Rady 2006/75/WE z dnia 30 stycznia 2006 r. zmieniającą i rozszerzającą decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”), Dz.U. L 36 z 8.2.2006, s. 40;

decyzją Rady 2006/849/WE z dnia 20 listopada 2006 r. zmieniającą i rozszerzającą decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”), Dz. U. L 330 z 28.11.2006, s. 28.

Prawodawstwo w dziedzinie bankowości i finansów

Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów, Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22.

Opinia Komitetu Doradczego ds. Koncentracji wydana na posiedzeniu w dniu 5 listopada 2010 r. dotycząca wstępnego projektu decyzji w sprawie COMP/M.5658 – Unilever/Sara Lee Body Care

Sprawozdawca: Słowacja

(2012/C 23/08)

1. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że zgłoszona transakcja stanowi koncentrację w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004.
2. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że zgłoszona transakcja ma wymiar wspólnotowy w rozumieniu rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004.
3. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że dla celów dokonania oceny omawianej transakcji definicje właściwych rynków produktowych są następujące:
 - a) oddzielne rynki dezodorantów męskich i nieprzeznaczonych dla mężczyzn;
 - b) rynek produktów do kąpieli i pod prysznic, przy czym kwestię podziału na produkty do kąpieli i pod prysznic, a także zależnie od płci osób, dla których przeznaczone są produkty pod prysznic, można w tej sprawie pozostawić otwartą;
 - c) rynek mydeł, przy czym kwestię podziału na mydła w płynie i w kostce można w tej sprawie pozostawić otwartą;
 - d) rynek produktów do pielęgnacji skóry, przy czym kwestię dalszego podziału na produkty do pielęgnacji twarzy, rąk i ciała można w tej sprawie pozostawić otwartą;
 - e) rynek detergentów, przy czym w tej sprawie nie ma konieczności określenia dokładnej definicji rynku produktowego;
 - f) rynek płynów zmiękczających do płukania tkanin, przy czym w tej sprawie nie ma konieczności określenia dokładnej definicji rynku produktowego;
 - g) rynek produktów do golenia, przy czym w tej sprawie nie ma konieczności określenia dokładnej definicji rynku produktowego;
 - h) rynek past do zębów, przy czym w tej sprawie nie ma konieczności określenia dokładnej definicji rynku produktowego;
 - i) rynek produktów do pielęgnacji włosów, przy czym kwestię dalszego podziału na szampony, odżywki i produkty do stylizacji można w tej sprawie pozostawić otwartą;
 - j) rynek środków czyszczących do pielęgnacji domu, przy czym w tej sprawie nie ma konieczności określenia dokładnej definicji rynku produktowego, w tym wyodrębnienia segmentu wielofunkcyjnych środków czyszczących.
4. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że dla celów dokonania oceny omawianej transakcji definicje właściwych rynków geograficznych mają charakter krajowy w przypadku wszystkich analizowanych rynków.
5. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że proponowana koncentracja prawdopodobnie spowoduje znaczne zakłócenie skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części na następujących rynkach:
 - a) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Belgii;
 - b) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Danii;
 - c) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Irlandii;

- d) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Niderlandach;
 - e) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Portugalii;
 - f) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Hiszpanii;
 - g) dezodorantów męskich w Hiszpanii;
 - h) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Zjednoczonym Królestwie.
6. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że proponowana koncentracja prawdopodobnie nie spowoduje znacznego zakłócenia skutecznej konkurencji na wspólnym rynku lub znacznej jego części na następujących rynkach:
- a) wszystkich rynkach dezodorantów męskich i nieprzeznaczonych dla mężczyzn niewymienionych w pkt 5;
 - b) wszystkich rynkach produktów do kąpieli i pod prysznic;
 - c) wszystkich rynkach mydeł;
 - d) wszystkich rynkach produktów do pielęgnacji skóry;
 - e) wszystkich rynkach detergentów;
 - f) wszystkich rynkach płynów zmiękczejących do płukania tkanin;
 - g) wszystkich rynkach produktów do golenia;
 - h) wszystkich rynkach past do zębów;
 - i) wszystkich rynkach produktów do pielęgnacji włosów;
 - j) wszystkich rynkach środków czyszczących do pielęgnacji domu.
7. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że złożone zobowiązania są wystarczające do usunięcia znacznych zakłóceń konkurencji na następujących rynkach:
- a) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Belgii;
 - b) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Danii;
 - c) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Irlandii;
 - d) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Niderlandach;
 - e) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Portugalii;
 - f) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Hiszpanii;
 - g) dezodorantów męskich w Hiszpanii;
 - h) nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Zjednoczonym Królestwie.
8. Komitet Doradczy zgadza się z Komisją, że proponowana koncentracja nie zakłóca w sposób znaczący skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym ani na znacznej jego części, pod warunkiem pełnego przestrzegania zobowiązań podjętych przez strony i uwzględniając wszystkie zobowiązania łącznie.

-
9. Komitet Doradczy podziela stanowisko Komisji, w myśl którego zgłoszona koncentracja powinna zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym oraz Porozumieniem EOG zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw oraz art. 57 Porozumienia EOG.
 10. Komitet Doradczy zaleca publikację swojej opinii w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
-

Sprawozdanie końcowe urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające⁽¹⁾**COMP/M.5658 – Unilever/Sara Lee Body Care**

(2012/C 23/09)

W dniu 21 kwietnia 2010 r. spółki Unilever N.V. i Unilever Plc (łącznie zwane dalej „Unilever”) poinformowały Komisję o przejściu wyłącznej kontroli nad przedsiębiorstwem Sara Lee Household and Body Care International (dalej zwanym „Sara Lee”), należącym do przedsiębiorstwa Sara Lee Corporation, w drodze nieodwołalnej wiążącej oferty ogłoszonej w dniu 25 września 2009 r.

Po przeanalizowaniu zgłoszenia Komisja stwierdziła, że zgłoszona transakcja wchodzi w zakres rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽²⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”) oraz że transakcja rodzi poważne wątpliwości, jeżeli chodzi o jej zgodność z rynkiem wewnętrznym i Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym. W związku z tym w dniu 31 maja 2010 r. Komisja wszczęła postępowanie i rozpoczęła etap drugi dochodzenia zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

W dniu 12 sierpnia 2010 r. do Unilever wysłano pisemne zgłoszenie zastrzeżeń, w którym Komisja przedstawiła wstępny wniosek, zgodnie z którym zgłoszona koncentracja znacząco utrudniłaby skuteczną konkurencję na znacznej części wspólnego rynku w rozumieniu art. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

Po uzyskaniu dostępu do akt sprawy Unilever złożył w dniu 17 sierpnia 2010 r. wniosek między innymi o ponowne ujawnienie niektórych dokumentów, które – jak twierdził Unilever – zostały nadmiernie zredagowane. W związku z tym Komisja skontaktowała się z podmiotami, które dostarczyły informacji, i uzyskała mniej zredagowane wersje niektórych dokumentów, a następnie przekazała je przedsiębiorstwu Unilever. Unilever zastrzegł sobie prawo do podniesienia argumentu, jakoby jego prawo do obrony zostało ograniczone przez opóźniony w ten sposób dostęp do akt sprawy. Unilever nigdy jednak nie powrócił do tej kwestii w dalszej części postępowania ani nie zwrócił się w tej sprawie o decyzję do urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające.

W dniu 27 sierpnia 2010 r. Unilever odpowiedział na pisemne zgłoszenie zastrzeżeń, ale nie przedstawił wniosku o złożenie ustnych wyjaśnień na spotkaniu wyjaśniającym.

Dopuszczałem jedną spółkę do udziału w postępowaniu w charakterze zainteresowanej osoby trzeciej, której udzielono informacji na temat charakteru i przedmiotu postępowania i którą Komisja zachęciła do przedstawienia uwag.

Dodatkowe fakty zebrane przez Komisję po przyjęciu pisemnego zgłoszenia zastrzeżeń zostały przedstawione przedsiębiorstwu Unilever w piśmie z opisem stanu faktycznego wysłanym w dniu 1 października 2010 r., co do którego miało ono możliwość przedstawienia uwag po uzyskaniu dodatkowego dostępu do akt.

W celu zapewnienia zgodności proponowanej koncentracji z rynkiem wewnętrznym Unilever zaproponował pierwszy zestaw zobowiązań, które stały się przedmiotem badania rynku. Po badaniu rynku strona zgłaszająca przedstawiła zmieniony zestaw zobowiązań, które również zostały poddane badaniu rynkowemu. Unilever otrzymał dostęp do uwag przedstawionych po badaniach rynkowych.

Następnie przedłożono ostateczny zestaw zobowiązań, który zdaniem Komisji pozwoli zaradzić zastrzeżeniom dotyczącym konkurencji opisanym w pisemnym zgłoszeniu zastrzeżeń, zwłaszcza na rynku nieprzeznaczonych dla mężczyzn dezodorantów w Belgii, Danii, Irlandii, Niemczech, Portugalii, Hiszpanii i Zjednoczonym Królestwie, a także na rynku dezodorantów męskich w Hiszpanii. Unilever nie zgłosił sprzeciwu co do obiektywności badania rynku przeprowadzonego przez Komisję⁽³⁾.

Ostateczna propozycja zobowiązań polega w istocie na całkowitym zbyciu działalności prowadzonej pod nazwą Sanex we wszystkich kategoriach produktów w EOG. Dotyczy to między innymi wszystkich znaków towarowych Sanex w Europie będących własnością Unilever, a także innych praw własności intelektualnej, które są wykorzystywane w działalności Sanex lub są z nią związane.

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 15 i 16 decyzji Komisji (2001/462/WE, EWWiS) z dnia 23 maja 2001 r. w sprawie zakresu uprawnień funkcjonariuszy ds. przesłuchań w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (Dz.U. L 162 z 19.6.2001, s. 21).

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

⁽³⁾ Artykuł 14 decyzji Komisji 2001/462/WE.

Komisja uznaje zatem, że zmienione zobowiązania stanowią możliwe do przyjęcia rozwiązanie dla ogólnych zastrzeżeń dotyczących konkurencji, określonych w pisemnym zgłoszeniu zastrzeżeń. Komisja proponuje zatem uznanie zgłoszonej koncentracji, zgodnie z art. 8 ust. 2 i art. 10 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, za zgodną z rynkiem wewnętrznym i Porozumieniem EOG z zastrzeżeniem, że spełnione zostaną wyżej wspomniane warunki i zobowiązania.

Nie otrzymałem żadnych pytań ani uwag od strony zgłaszającej, drugiej zainteresowanej strony ani innej osoby trzeciej. W związku z powyższym oraz biorąc pod uwagę, że sprawa nie wymaga szczególnych uwag w kwestii prawa do złożenia ustnych wyjaśnień, stwierdzam, że prawo stron do złożenia ustnych wyjaśnień w tej sprawie zostało zachowane.

Bruksela dnia 12 listopada 2010 r.

Michael ALBERS

Streszczenie decyzji Komisji
z dnia 17 listopada 2010 r.
uznającej koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem Porozumienia
EOG

(Sprawa COMP/M.5658 – Unilever/Sara Lee Body Care)

(notyfikowana jako dokument nr C(2010) 7934)

(Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2012/C 23/10)

W dniu 17 listopada 2010 r. Komisja przyjęła decyzję w sprawie połączenia przedsiębiorstw na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw⁽¹⁾, a w szczególności art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia. Pełny tekst decyzji w wersji nieopatrzonej klauzulą poufności, w autentycznej wersji językowej postępowania oraz w językach roboczych Komisji znajduje się na stronie internetowej Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji pod następującym adresem:

http://ec.europa.eu/comm/competition/index_en.html

I. STRONY

- (1) Unilever jest angielsko-holenderskim przedsiębiorstwem⁽²⁾, światowym dostawcą szybko zbywalnych artykułów konsumpcyjnych, którego akcje notowane są na giełdzie Euronext Amsterdam (poprzez Unilever N.V.) oraz na londyńskiej giełdzie London Stock Exchange (poprzez Unilever Plc.). Przedsiębiorstwo prowadzi działalność przede wszystkim w zakresie produktów żywnościowych, środków czystości oraz produktów higieny osobistej. W sektorze środków czystości Unilever jest wiodącym dostawcą produktów do czyszczenia powierzchni i czyszczenia tkanin oraz produktów higienicznych. Dział przedsiębiorstwa Unilever odpowiedzialny za produkty higieny osobistej dostarcza dezodoranty, produkty do kąpieli i pod prysznic, produkty do pielęgnacji skóry, jamy ustnej oraz włosów.
- (2) Przedsiębiorstwo Sara Lee Corporation jest światowym dostawcą markowych artykułów konsumpcyjnych, działającym w branży mięsnej, piekarniczej, napojów i artykułów do pielęgnacji ciała, z siedzibą w Stanach Zjednoczonych, notowanym na giełdach papierów wartościowych w Nowym Jorku i Chicago. Działalność przedsiębiorstwa Sara Lee Body Care obejmuje (i) w skali światowej produkcję i dostawę produktów do pielęgnacji ciała, takich jak produkty do kąpieli i pod prysznic, dezodoranty, środki do pielęgnacji niemowląt, artykuły toaletowe dla mężczyzn i produkty do pielęgnacji jamy ustnej oraz (ii) europejskiej części przedsiębiorstwa działającej w branży produktów do prania, dostarczającej artykuły do prania i zmiękczania tkanin oraz środki wspomagające pranie.

II. TRANSAKCJA

- (3) W dniu 25 września 2009 r. Unilever przedstawił ofertę przejęcia części przedsiębiorstwa Sara Lee Corporation, o zasięgu światowym, obejmującej produkty do pielęgnacji

ciała oraz europejskiej części przedsiębiorstwa działającego w branży produktów do prania. Przejęcie przez Unilever obejmuje kilka transakcji nabycia udziałów i aktywów dotyczących Sara Lee Body Care od przedsiębiorstwa Sara Lee Corporation, na podstawie umowy kupna-sprzedaży (zwanej dalej „UKS”).

- (4) Ponieważ po ukończeniu zgłoszonej transakcji Unilever zostanie właścicielem wszystkich udziałów i aktywów przedsiębiorstwa Sara Lee Body Care, planowana transakcja stanowi koncentrację w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

III. STRESZCZENIE

- (5) Dnia 31 maja 2010 r., po zbadaniu zgłoszenia, Komisja stwierdziła, że zgłoszona transakcja wchodzi w zakres rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw oraz wzbudza poważne wątpliwości co do zgodności z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem Porozumienia EOG, wszczęła więc postępowanie zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.
- (6) Dnia 12 sierpnia 2010 r., zgodnie z art. 18 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wystosowano do przedsiębiorstwa Unilever pisemne zgłoszenie zastrzeżeń. Przedsiębiorstwo Unilever odpowiedziało na nie pismem z dnia 27 sierpnia 2010 r.
- (7) W dniu 21 września 2010 r. przedsiębiorstwo Unilever przedstawiło pakiet zobowiązań mających na celu zapewnienie zgodności koncentracji z rynkiem wewnętrznym. Zobowiązania te zostały zmienione i ich wersja ostateczna została przedłożona Komisji w dniu 12 listopada 2010 r.

IV. UZASADNIENIE

- (8) Zarówno Unilever jak i Sara Lee Body Care działają w branży dostarczającej produkty higieny osobistej oraz środki czystości dla gospodarstwa domowego. Ich działalność pokrywa się w następujących kategoriach: dezodoranty, oczyszczanie skóry (produkty czyszczące dla użytku

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

⁽²⁾ Unilever posiada strukturę spółki podwójnie notowanej, w której skład wchodzi Unilever N.V. oraz Unilever Plc. Obie jednostki są odrębnymi przedsiębiorstwami, ale działają jako jeden podmiot gospodarczy.

osobistego, takie jak produkty do kąpieli i pod prysznic oraz mydła), produkty do pielęgnacji skóry (produkty przeznaczone do nawilżania oraz odżywiania skóry rąk i ciała), środki pielęgnacji tkanin (detergenty, środki do zmiękczenia tkanin oraz środki wspomagające pranie), produkty do pielęgnacji skóry po goleniu, produkty do higieny jamy ustnej (pasty do zębów), produkty do pielęgnacji włosów (szampony, odżywki do włosów i produkty do stylizacji) oraz środki czyszczące dla gospodarstwa domowego (wielofunkcyjne środki czyszczące).

- (9) Bez względu na dokładne określenie właściwego rynku, transakcja nie stwarza problemów w zakresie konkurencji w następujących kategoriach: produkty do oczyszczania skóry, produkty do pielęgnacji skóry, środki pielęgnacji tkanin, produkty do pielęgnacji skóry po goleniu, produkty do higieny jamy ustnej, produkty do pielęgnacji włosów oraz środki czyszczące dla gospodarstwa domowego.
- (10) Streszczenie to skupia się na segmencie dezodorantów, dla którego to stwierdzono znaczne zakłócenie skutecznej konkurencji na niektórych rynkach krajowych, mianowicie w Belgii, Danii, Irlandii, Niemczech, Portugalii, Hiszpanii oraz Zjednoczonym Królestwie.

A. Właściwe rynki

- (11) Dezodoranty to produkty zmniejszające lub eliminujące negatywne skutki pocenia się poprzez kontrolę zapachu lub wilgotności. Różnicuje się je coraz częściej ze względu na przeznaczenie dla danej płci i większość marek wprowadza na rynek warianty przeznaczone konkretnie dla kobiet lub mężczyzn. Niektóre marki sprzedawane są wyłącznie w wariantach tylko dla kobiet lub tylko dla mężczyzn. W niektórych krajach członkowskich (szczególnie w Hiszpanii) istnieje kategoria „unisex”, obejmująca produkty przeznaczone zarówno dla kobiet jak i dla mężczyzn.
- (12) Dezodoranty sprzedawane są w różnych formatach. Wyodrębnić można formaty dotykowe (głównie dezodoranty kulkowe, w kremie, w szyfcie lub w formie chusteczek) oraz formaty bezdotykowe. Marki dezodorantów kojarzone są zazwyczaj z pewnymi istotnymi cechami funkcjonalnymi, głównie takimi jak „wydajność”, „pielęgnacja skóry” lub „zapach”.
- (13) Wiodącą marką przedsiębiorstwa Sara Lee jest Sanex⁽¹⁾. Cele marketingowe marki Sanex skupiają się głównie na obietnicach zdrowej skóry, chociaż klienci doceniają również Sanex ze względu na jego zalety dotyczące wydajności.
- (14) Unilever posiada trzy główne, ogólnounijne marki. Axe, Rexona i Dove⁽²⁾. Axe (marka znana w Zjednoczonym Królestwie i Irlandii jako Lynx) jest dezodorantem przeznaczonym tylko dla mężczyzn. Rexona (marka znana jako Sure w Wielkiej Brytanii i Irlandii) pozycjonowana jest jako produkt „wydajny”, dostępny zarówno w wariantach dla mężczyzn jak i dla kobiet, pomimo że powszechniej rozpoznawana jest w kategorii dezodorantów kobiecych.

(1) Sara Lee dostarcza również inne marki dezodorantów, w tym Radox (Zjednoczone Królestwo i Irlandia), Williams (Belgia, Dania, Francja i Hiszpania), Duschdas (Niemcy); Monsavon (Francja) i Neutral (Dania, Niemczech i Szwecja). W porównaniu do głównej marki Sanex, marki te są zdecydowanie mniej istotne w ramach portfela dezodorantów przedsiębiorstwa Sara Lee.

(2) Poza głównymi markami ma jeszcze dwie marki obecne na niektórych rynkach krajowych: Vaseline (Vasenol w Portugalii) i Impulse.

Dezodoranty Dove skupiają się w szczególności na intensywności nawilżania w celu zapobiegania wysuszeniu skóry. Marka ta była skierowana wyłącznie do kobiet, lecz w styczniu 2010 r. w szeregu krajów członkowskich UE wprowadzono gamę produktów pod nazwą Dove Men + Care, w tym również dezodoranty.

- (15) Głównymi konkurentami stron w EOG są: Beiersdorf (oferujący markę Nivea, jedną z głównych marek dezodorantów w EOG), Henkel (z marką Fa), Colgate-Palmolive (dostarczający dezodoranty pod nazwą marek Palmolive oraz Sof & Gentle), L’Oreal (oferujący marki takie jak Narta, Ushuaia i Garnier Mineral) oraz Procter & Gamble (oferujący marki Mum, Secret, Gillette i Old Spice).

Definicja rynku dezodorantów

- (16) W sprawie właściwego rynku produktowego, badanie rynku nie potwierdziło definicji rynku produktowego przedstawionej przez stronę, według której dezodoranty dla mężczyzn i dezodoranty nieprzeznaczone dla mężczyzn stanowią część tego samego właściwego rynku produktowego. Badanie wykazało natomiast, że dezodoranty dla mężczyzn i dezodoranty nieprzeznaczone dla mężczyzn tworzą dwa odrębne rynki produktowe.

- (17) Badanie rynkowe dostarczyło szereg danych, na podstawie których można stwierdzić, że dezodoranty męskie i dezodoranty nieprzeznaczone dla mężczyzn nie są substytucyjne z punktu widzenia popytu, są też odrębnie prezentowane na półkach sklepowych i różnią się też pod względem cen, wzorców ekspansji oraz ograniczonego zastosowania dla obu płci. Odnośnie do substytucyjności po stronie podaży, wyniki badania nie potwierdziły tezy, że dezodoranty męskie i dezodoranty nieprzeznaczone dla mężczyzn są substytucyjne na potrzeby ustalenia definicji właściwego rynku produktów. Jeśli dla głównych dostawców dezodorantów teoretycznie byłoby „możliwe” rozszerzenie gamy znanych marek dezodorantów męskich/kobiecych/unisex o następną kategorię ze względu na płeć, rozszerzenie to nadal wymagałoby znacznego nakładu czasu oraz inwestycji w celu przygotowania i wprowadzenia produktu na rynek. Stwierdzono zatem, że dezodoranty męskie i dezodoranty nieprzeznaczone dla mężczyzn stanowią oddzielne, właściwe rynki produktowe.

- (18) W sprawie właściwego rynku geograficznego, badanie rynkowe potwierdziło, że rynek geograficzny dla dezodorantów ma zasięg krajowy. Klienci oraz konkurenci ze wszystkich państw członkowskich podali, że ceny i preferencje konsumenckie odnośnie do marek, formatów oraz zróżnicowania oferty dla kobiet i mężczyzn różnią się zależnie od kraju. Marki lokalne nadal odgrywają ważną rolę w szeregu państw członkowskich. Ponadto prawie wszyscy uczestnicy rynku potwierdzili, że negocjacje cenowe jak również zaopatrzenie odbywają się na poziomie rynku krajowego. Z tego względu analiza rynków dezodorantów została przeprowadzona na poziomie rynku krajowego.

B. Ocena wpływu na konkurencję

Wprowadzenie

- (19) Komisja przeprowadziła szczegółowe badanie dotyczące struktury oraz funkcjonowania rynków dezodorantów, których dotyczy planowana koncentracja. W rezultacie

badania Komisja stwierdziła, że koncentracja może doprowadzić do poważnego zakłócenia skutecznej konkurencji na rynkach dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn w Belgii, Danii, Irlandii, Niemczech, Portugalii, Hiszpanii oraz Zjednoczonym Królestwie. Odnosnie do rynków dezodorantów męskich ryzyko poważnego zakłócenia skutecznej konkurencji zostało stwierdzone tylko w Hiszpanii.

- (20) W poniższych akapitach zawarty jest po pierwsze opis analizy ogólnych uwag dotyczących wszystkich państw członkowskich wymienionych powyżej. Po drugie przed streszczeniem przedłożonych zobowiązań przedstawiona jest ocena poszczególnych rynków krajowych.

Ocena ogólna

- (21) Na zróżnicowanych rynkach, do których należy także rynek dezodorantów, udziały w rynku, mimo że stanowią pewien wyznacznik siły rynkowej stron, nie odzwierciedlają całości wzajemnego oddziaływania konkurencyjnego. Przed sprawdzeniem czynników wyrównawczych w ramach decyzji sprawdza się najpierw elementy wskazujące na wzrost cen, zgodnie z ramami analizy skutków nieskoordynowanych, przedstawionych w wytycznych w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw⁽¹⁾.

Prawdopodobieństwo wzrostu cen

- (22) Na zróżnicowanych rynkach stopień substytucyjności pomiędzy produktami łączonych przedsiębiorstw jest niezbędnym elementem oceny skutków koncentracji. Odnosnie do stopnia zbliżenia konkurencji, Komisja stwierdziła, że marki przedsiębiorstwa Unilever (Dove, Rexona/Sure oraz Vasenol/Vaseline) są pozycjonowane w sposób zbliżony do pozycjonowania marki Sanex. Wewnętrzne dokumenty przedsiębiorstwa Unilever oraz analiza szeregu badań oddziaływania również potwierdziły podobieństwo marek Unilever i marki Sanex.
- (23) Komisja przeprowadziła symulację koncentracji, która wykazała prawdopodobieństwo wzrostu cen po zakończeniu koncentracji. Model ten składa się z dwóch elementów. Po stronie popytu opisującego sposób w jaki konsumenci dokonują wyboru dezodorantu zastosowano modele zagnieżdżone logit. Po stronie podaży przedstawiony jest sposób, w jaki producenci podejmują decyzje cenowe: model ten zakłada, że producenci konkurują poprzez ustalanie cen na swoje produkty, równocześnie obserwując popyt przedstawiony przez model szacunkowy. Wysokość prognozowanej podwyżki cen uzyskano poprzez porównanie modelu równowagi rynkowej w następstwie planowanej koncentracji z przeważającą równowagą rynkową sprzed koncentracji. W celu symulacji cen po dokonanej koncentracji zastosowano model ekonomiczny zakładający, że po koncentracji marki łączonych przedsiębiorstw będą wyceniane przez tą samą firmę, podczas gdy przed koncentracją stanowiły konkurujące ze sobą marki.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw na mocy rozporządzenia Rady w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw Dz.U. C 31 z 5.2.2004, s. 5 (zwane dalej „wytycznymi w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw”).

Brak równoważącej siły nabywczej

- (24) Unilever ma znaczącą pozycję w ramach rynku dezodorantów i z tego względu też lepszą pozycję negocjacyjną w porównaniu do jego konkurentów. Komisja stwierdziła, że pozycja ta zostanie wzmocniona w następstwie planowanej koncentracji i detaliści, jako że ich pozycja negocjacyjna ulegnie dalszemu osłabieniu, nie będą w stanie temu przeciwdziałać.

- (25) W istocie ani presja konkurencji wywierana przez marki własne ani też groźba lub faktyczne skreślenie z listy asortymentu detalistów lub też marże względne nie będą wystarczającymi środkami, aby detaliści byli w stanie zapobiec ogólnej podwyżce cen produktów przedsiębiorstwa Unilever po połączeniu obu przedsiębiorstw.

- (26) Po analizie wszystkich elementów stwierdzono, że siła nabywczą nie będzie w stanie przeciwdziałać prawdopodobieństwu wzrostu cen.

Małe prawdopodobieństwo wejścia nowego podmiotu

- (27) Większość konkurentów, lecz także duża liczba klientów rynku dezodorantów, wskazała, że wejście lub ekspansja na rynku dezodorantów – zarówno z sąsiadującego rynku produktów higieny osobistej lub jako nowy podmiot – jest trudne oraz, że bariery wejścia na rynek dezodorantów są zasadniczo wysokie. Faktyczne wprowadzenie nowej marki lub nowego wariantu przeznaczonego dla danej płci przez istniejącą dostawcę dezodorantów wymaga znacznych nakładów inwestycyjnych oraz czasowych ze względu na szereg zasadniczych etapów (test koncepcji marki, dystrybucja, marketing).
- (28) Ponadto, wewnętrzne dokumenty oraz przykłady niedawnego wejścia Garnier Mineral wykazały, że Unilever jako wiodący dostawca i właściciel szeregu marek ma nie tylko możliwości, lecz także motywację do podjęcia prób zapobiegania wejściu nowych marek lub ekspansji tych już istniejących.

- (29) Stwierdzono więc, że istnieją znacząco wysokie bariery wejścia na rynek dezodorantów.

Ocena poszczególnych rynków krajowych

- (30) Niniejsza koncentracja spowodowałaby dalsze wzmocnienie obecnej, wiodącej pozycji przedsiębiorstwa Unilever na rynku dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn dla większości przedmiotowych rynków krajowych (z wyjątkiem Danii, gdzie Sara Lee jest liderem rynku, a Unilever zajmuje drugą pozycję). Pomimo, że przyrost ten jest zróżnicowany, był on zazwyczaj znaczny i wynosił ponad 6 punktów procentowych. Ponadto we wszystkich tych państwach członkowskich, udział w rynku drugiego największego konkurenta byłby znacząco niższy od łącznego udziału stron koncentracji w rynku dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn, jak przedstawiono w tabeli poniżej:

Kraj	Unilever w %	Sara Lee w %	Łącznie w %	Konkurencja łącznie w %
Belgia	30–40	10–20	50–60	Henkel: 10–20 Beiersdorf: 10–20 Marki własne: 5–10

Kraj	Unilever w %	Sara Lee w %	Łącznie w %	Konkurencja łącznie w %
Dania	20–30	20–30	40–50	Unicare: 10–20 Beiersdorf: 10–20 E. Tjellesen: 5–10
Irlandia	60–70	5–10	60–70	Beiersdorf: 10–20 Colgate: 10–20 Revlon: 0–5
Niderlandy	30–40	10–20	40–50	Beiersdorf: 10–20 Inni: 10–20 Henkel: 5–10
Portugalia	40–50	5–10	40–50	Beiersdorf: 20–30 L'Oreal: 10–20 Marki własne: 5–10
Hiszpania (rynek produktów nieprzeznaczonych dla mężczyzn)	20–30	20–30	40–50	Marki własne: 20–30 G. Puig: 5–10 Beiersdorf: 5–10
Hiszpania (rynek produktów dla mężczyzn)	50–60	10–20	60–70	Beiersdorf: 10–20 G. Puig: 5–10 Coty: 5–10
Zjednoczone Królestwo	50–60	5–10	60–70	Colgate: 5–10 Revlon: 5–10 Beiersdorf: 5–10

Belgia

- (31) Badanie rynkowe wykazało w Belgii, że między markami należącymi do stron koncentracji istnieje znaczące oddziaływanie konkurencyjne. Najważniejszym podmiotem na rynku dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn jest Sara Lee ze swoją marką Sanex, której sprzedaż wzrosła o [10–20 %] od 2008 r. do 2009 r. Ryzyko utraty udziałów w sprzedaży na rzecz marki Sanex stanowiło znaczne ograniczenie konkurencyjne dla przedsiębiorstwa Unilever, które zniwelowałaby planowana koncentracja. Łączny wzrost cen na podstawie symulacji dla całej kategorii dezodorantów mieści się w granicach 4–5 % oraz około 6 % dla kategorii dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn. Dodatkowo znacząco wzrosłyby ceny produktów marki Sanex (między 14 % a 20 %).

Dania

- (32) Sara Lee jest liderem rynku i największym dostawcą dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn w Danii. Badanie rynkowe wykazało, że kilku innych konkurentów dostarcza wysokiej jakości/prestiżowe marki, które są raczej odległymi konkurentami w stosunku do marek należących do stron. Różnice cenowe pomiędzy tymi markami oraz „markami masowymi”, takimi jak marki należące do

stron, są znaczące. Koncentracja wyeliminowałaby rywalizację pomiędzy dwoma wiodącymi dostawcami, ponieważ marki Sara Lee podlegałyby ograniczeniom ze strony przedsiębiorstwa Unilever i *vice versa*.

Irlandia

- (33) W Irlandii łączny udział w rynku dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn (67–70 %) jest znaczący (drugi podmiot na tym rynku – Beiersdorf – byłby kilkakrotnie mniejszy od nowego podmiotu). Badania rynkowe wykazały, że marki stron stanowią ścisłą konkurencję, w szczególności marki Dove i Sanex. Badania te wykazały również, że koncentracja wyeliminowałaby siłę konkurencyjną, która pobudzała rywalizację na tym rynku.

Niderlandy

- (34) W Niderlandach Unilever i Sara Lee są pierwszym i trzecim dostawcą na rynku dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn. Największym podmiotem rynkowym było przedsiębiorstwo Sara Lee, którego sprzedaż wzrosła o [10–20 %] od 2007 r., do 2009 r.: sprzedaż marki Sanex zwiększyła się o [10–20 %], a marki Neutral o [20–30 %]. Koncentracja wyeliminowałaby ścisłego konkurenta dwóch wiodących marek przedsiębiorstwa Unilever. Istnieje więc znaczne prawdopodobieństwo wzrostu cen spowodowane przez planowaną koncentrację: symulacja koncentracji wykazała 5–6 % wzrost cen na rynku dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn. Główne impulsy wzrostu cen pochodzą od marek Sanex (około 20 %) i Dove (między 7 i 11 %).

Portugalia

- (35) W Portugalii strony uzyskałyby łączny udział w rynku w wysokości [40–50 %] dla dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn. Udział ten przewyższa dwukrotnie udział w rynku najbliższego konkurenta – Beiersdorf oraz byłby czterokrotnie większy od następnego konkurenta, firmy L'Oréal. Badania rynkowe wykazały, że marki stron stanowią ścisłą konkurencję, w szczególności Vaseline, Dove i Sanex. Ponadto od 2007 r. Sanex był stabilną marką i jedną z pięciu/sześciu głównych marek w Portugalii, mimo że jego sprzedaż spadała w latach 2003–2007.

Hiszpania (rynek produktów nieprzeznaczonych dla mężczyzn)

- (36) W Hiszpanii Sara Lee i Unilever były największymi dostawcami na rynku dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn, każde z nich było dwukrotnie większe od trzeciego największego dostawcy markowych dezodorantów – firmy Puig. Ścisła konkurencja pomiędzy markami stron została również potwierdzona przez badanie rynkowe. Mimo że sprzedaż marek własnych była szczególnie wysoka w Hiszpanii (20 %) oraz wykazała wysoki wskaźnik wzrostu, wzrost ten był głównie wynikiem strategii jednego konkretnego detalisty. Ponadto zwiększenie sprzedaży marek własnych miało głównie wpływ na marki konkurencji (której sprzedaż spadła o 15 % do 50 %), podczas gdy sprzedaż marki Sanex lekko wzrosła, a sprzedaż marek Unilever pozostała na tym samym poziomie.

Hiszpania (rynek produktów dla mężczyzn)

- (37) Unilever i Sara Lee były największymi dostawcami na hiszpańskim rynku dezodorantów dla mężczyzn. Badanie rynkowe wykazało, że między markami należącymi do Sara Lee (Sanex i Wiliams) oraz markami Unilever (Axe i Rexona) istnieje znaczące oddziaływanie konkurencyjne w zakresie komunikatu promocyjnego marki oraz pozycjonowania cenowego. Symulacja koncentracji wskazała na 2,2 % wzrost cen dezodorantów męskich.

Zjednoczone Królestwo

- (38) W Zjednoczonym Królestwie strony uzyskały łączny udział w wysokości [60–70 %] w rynku dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn, podczas gdy ich główny konkurent Colgate miał udział w rynku w wysokości [5–10 %]. Poza stronami koncentracji istniało tylko trzech innych konkurentów z udziałem w rynku przekraczającym 2 %. Jakościowe i ilościowe dane zebrane podczas badania rynkowego wykazały, że marki stron pozostają ze sobą w ścisłej konkurencji. Symulacja koncentracji wykazała prawdopodobieństwo wzrostu cen rzędu 2–3 % w całym segmencie dezodorantów oraz 4 % w segmencie dezodorantów nieprzeznaczonych dla mężczyzn. Na poziomie marek znaczący wzrost cen prognozowany był dla marki Sanex (około 30 %).

C. Zobowiązania

- (39) Aby usunąć wskazane problemy w zakresie konkurencji wynikające z przedmiotowej transakcji, strony przedstawiły pakiet zobowiązań na mocy art. 8 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Pierwszy pakiet zobowiązań został przedłożony w dniu 21 września 2010 r., a następnie uzupełniony w dniu 24 września 2010 r., w celu uzyskania zgody Komisji na transakcję. Pakiet środków zaradczych przewidywał pięcioletnie pozwolenie na potrzeby zmiany nazwy (i) wszystkich produktów z gamy znaku towarowego Sanex w Zjednoczonym Królestwie, Irlandii, Belgii, Niderlandach i Danii oraz (ii) znaku towarowego Rexona w Hiszpanii i Portugalii w odniesieniu do dezodorantów.
- (40) Następnie Komisja poddała te zobowiązania badaniu rynkowemu. Wyniki pierwszego badania rynkowego wskazały, że niezbędne jest wprowadzenie znaczących poprawek. W związku z tym strony w dniu 7 października 2010 r. przedłożyły poprawiony pakiet zobowiązań, obejmujący całkowite zbycie segmentu dezodorantów Sanex w Belgii, Danii, Irlandii, Niderlandach, Hiszpanii, Portugalii i Zjednoczonym Królestwie. Unilever pozostałby właścicielem marki Sanex dla wszystkich innych produktów/krajów, zobowiązując się do jej rebrandingu.

- (41) Badanie rynkowe drugiego pakietu wykazało, że wydzielenie segmentu dezodorantów Sanex było bardziej wszechstronnym rozwiązaniem oraz lepszym od pierwszego pakietu zobowiązań, nadal jednak istniały obawy co do efektywności środka zaradczego, jakim jest podział marki Sanex na dezodoranty i inne kategorie produktów. Powyższe obawy zostały zakomunikowane stronom i w dniu 12 listopada 2010 r. strony przedstawiły ostateczną wersję pakietu zobowiązań.

- (42) Ostateczny pakiet zobowiązań zakłada całkowite zbycie działalności prowadzonej pod nazwą Sanex we wszystkich kategoriach produktów w EOG, w tym zbycie wszystkich praw do znaków towarowych należących do Unilever i związanych z marką Sanex w Europie, wszystkich praw własności intelektualnej będących w posiadaniu Unilever w Europie, które są używane lub związane z działalnością prowadzoną pod nazwą Sanex, w tym procesów innowacyjnych, wszystkich umów, leasingu, zobowiązań i zamówień ze strony klientów łącznie z umowami o współpakowaniu powiązanymi ze zbywaną działalnością, dostępu do maszyn i linii produkcyjnych używanych w działalności prowadzonej pod nazwą Sanex oraz kluczowego personelu.

- (43) Ostateczny zestaw środków zaradczych zapobiega problemom w zakresie konkurencji w sposób niebudzący wątpliwości, ponieważ zakłada on całkowite zbycie działalności prowadzonej pod nazwą Sanex, w tym dezodorantów, we wszystkich siedmiu państwach członkowskich, w których wykryto problemy dotyczące konkurencji, i nie budzi żadnych wątpliwości co do jego efektywności. Przedstawia on przejrzyste, wykonalne oraz skuteczne środki zaradcze pozwalające na stworzenie znaczącego i skutecznego konkurenta, jako że rozwiązanie to ustosunkowuje się do wszystkich obaw dotyczących efektywności ustalonych podczas drugiego badania rynkowego dotyczącego rozdzielenia marek, które zaproponowano w drugim pakiecie zobowiązań.

V. PODSUMOWANIE

- (44) Z przyczyn wymienionych powyżej stwierdza się w decyzji, że planowana koncentracja nie doprowadzi do znaczącego ograniczenia skutecznej konkurencji na rynku wewnętrznym lub jej istotnej części.
- (45) W związku z tym, zgodnie z art. 2 ust. 2 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw i art. 57 Porozumienia EOG, należy stwierdzić zgodność koncentracji z rynkiem wewnętrznym oraz z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

Zgłoszenie zamiaru koncentracji

(Sprawa COMP/M.6445 – Eurochem/BASF Antwerp Assets)

Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2012/C 23/11)

1. W dniu 20 stycznia 2012 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwo Eurochem International Holding B.V. („Eurochem BV”, Niderlandy), kontrolowane przez przedsiębiorstwo Eurochem Group SE („Eurochem SE”, Cypr) przejmuje, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wyłączną kontrolę nad niektórymi aktywami związanymi z produkcją nawozów obecnie kontrolowanymi przez przedsiębiorstwo BASF Antwerpen N.V. („BASF Antwerp Assets”, Belgia) w drodze zakupu udziałów/akcji.
2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:
 - w przypadku przedsiębiorstwa Eurochem SE: wydobycie minerałów do produkcji nawozów, wytwarzanie i sprzedaż nawozów,
 - w przypadku przedsiębiorstwa BASF Antwerp Assets: wytwarzanie nawozów mineralnych pod uprawy rolnicze.
3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z obwieszczeniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury stosowanej do niektórych koncentracji na mocy rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw⁽²⁾, sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym obwieszczeniu.
4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.6445 – Eurochem/BASF Antwerp Assets, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
J-70
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

⁽²⁾ Dz.U. C 56 z 5.3.2005, s. 32 („obwieszczenie Komisji w sprawie uproszczonej procedury”).

Zgłoszenie zamiaru koncentracji**(Sprawa COMP/M.6451 – Schneider Electric France/Bouygues Immobilier/JV)****Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2012/C 23/12)

1. W dniu 20 stycznia 2012 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwa Schneider Electric France oraz Bouygues Immobilier (Francja) tworzą w rozumieniu art. 3 ust. 4 rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw wspólne przedsiębiorstwo, które będzie świadczyć usługi w zakresie efektywności energetycznej. Ta operacja stanowi koncentrację w rozumieniu art. 3, ust. 1 lit. b) tegoż rozporządzenia.
2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:
 - Schneider Electric France jest spółką kontrolowaną przez grupę Schneider Electric specjalizującą się w zarządzaniu w dziedzinie energii. Grupa opracowuje, produkuje i wprowadza na rynek produkty, urządzenia i rozwiązania w zakresie dystrybucji energii elektrycznej oraz sterowania przemysłowego i automatyzacji. Schneider Electric France odpowiada za działalność grupy we Francji,
 - Bouygues Immobilier stanowi część grupy Bouygues („Bouygues”); Bouygues (Francja) prowadzi działalność w sektorach budownictwa, telekomunikacji i mediów,
 - wspólne przedsiębiorstwo będzie świadczyć usługi mające poprawić efektywność energetyczną budynków biurowych, zarówno nowych, jak i już istniejących.
3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z obwieszczeniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury stosowanej do niektórych koncentracji na mocy rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ⁽²⁾, sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym obwieszczeniu.
4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.6451 – Schneider Electric France/Bouygues Immobilier/JV, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
J-70
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

⁽²⁾ Dz.U. C 56 z 5.3.2005, s. 32 („obwieszczenie Komisji w sprawie uproszczonej procedury”).

Zgłoszenie zamiaru koncentracji**(Sprawa COMP/M.6216 – IHC/DEME/OceanfLORE JV)****Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2012/C 23/13)

1. W dniu 23 stycznia 2012 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwa IHC Merwede Holding B.V. („IHC”, Niderlandy) i DEME N.V. („DEME”, Belgia) przejmują, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wspólną kontrolę nad przedsiębiorstwem OceanfLORE B.V. („OceanfLORE JV”, Niderlandy) w drodze zakupu udziałów/akcji w nowo utworzonej spółce będącej wspólnym przedsiębiorcą.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- w przypadku przedsiębiorstwa IHC: rozwój technologii i budowa urządzeń do prac pogłębiarskich, działalność związana z tymi pracami, górnictwo morskie oraz różnego rodzaju działalność w zakresie obsługi instalacji morskich,
- w przypadku przedsiębiorstwa DEME: usługi w zakresie prac pogłębiarskich, rekultywacji gruntów, inżynierii wodnej oraz usługi w zakresie ochrony środowiska,
- w przypadku przedsiębiorstwa OceanfLORE JV: usługi związane z górnictwem głębinowym.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z obwieszczeniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury stosowanej do niektórych koncentracji na mocy rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ⁽²⁾, sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym obwieszczeniu.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.6216 – IHC/DEME/OceanfLORE JV, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
J-70
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw”).

⁽²⁾ Dz.U. C 56 z 5.3.2005, s. 32 („obwieszczenie Komisji w sprawie uproszczonej procedury”).

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

